

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

[Του Έρρικου Κιστεμάκερς]

ΠΑΤΣ ΚΑΙ ΠΟΣΤΑ!...

Κύριε, αφού και σεις αργήσατε νάρθετε, θά σάς δώσω μια συμβουλή. Μήν προχωρείτε μακρύτερα και κουράζεστε άδικα. Άς μείνουμε εδώ, στά χαμόκλαδα. Είπε ή πύο κατάλληλη θέσι. Ξέρω τήν τοπογραφία του δάσους.

— Ά! άλήθεια;

— Ναι. Θά χτυπήσουν από τήν άλλη μεριά του ποταμού. Όλοι οι φασιανοί πού θά τή γλυτώσουν θά διαβούν άπ' εδώ, έμπρός από τά μάτια μας. Άρκει μόνο νά έξομμε τό τουφέκι. Θά πέση άφθονο κυνήγι, θά δητε.

— Είσατε πολύ ύποχρεωτικός, κύριε.

— Τιποτένια πράγματα, κύριε! Άλλ' άς αυτοσυστηθώ : κόμης Δεσινέ.

— Βαρώνος Δαρνώλ... Χαίρω πολύ γιά τή γνωριμία, κύριε.

— Κ' έγώ τό ίδιο, κύριε... καθόσον μάλιστα πολύ σάς συμπάθησα...

— Ό! !

— Ναι!... Πολύ σάς συμπάθησα. Μόλις σάς είδα, χθές, στό δειπνο, και πρό όλίγου, στό σταυροδρόμι, αλλά ξέρετε, ύπάρχουν συμπάθειες στιγμιαίες.

— Αυτό πράγματι με κολακεύει.

— Όχι, αυτά έρχονται μόνο τους... Παίρνετε ένα σιγαρέττο ;..

Άς καθήσουμε σ' αυτή τήν άνηφοριά... Όπου νά είνε θά φανούν οι φασιανοί... Ά! έχουν νά φάνε σάγια!... Έκείνο πού μάρσεσ σέ σάς είνε κάτι τι λεβέντιο πού έχετε επάνω σας, κάτι τι πού άρέσει και στής γυναίκες.

— Ό! σά νά τά παραλέτε.

— Καθόλου. Μή κάνετε τόν μετριόφρονα. Δέν μπορεί βέβαια νά μη τό ξέρετε και σεις ότι έξασκείτε γόητρο στό όραίο φύλο. Χά! χά!

— Σας βεβαιώ.

— Μά, διάβολε, μήν κάνετε τό μισοκακόμοιρο. Είσατε από κείνους πού κάνουν κατακτήσεις στής γυναίκες, τους διακρίνω άμέσως, με πρώτη ματιά!.. Δέν ανάβετε πιά... ; Πάρτε τά σπέρτα μου... Λοιπόν, σάς έχρινα στη στιγμή. Είπα με τό νού μου : 'Όραία! νά ένας συνάδελφος!'

— Ά ;

— Μά τήν άλήθεια ναι, Νομίζω πώς κ' έγώ δέν είμαι τόσο άνεπιτήδειος. Όστε έννοείτε, δυό συνάδελφοι, δέν άγοούν νά διακρίνουν ό ένας τόν άλλο μέσα στο πλήθος.

— Άλήθεια, έ !

— Είσατε από προχθές βράδυ στον κύργο ;

— Άπό προχθές τό μεσημέρι.

— Διάβολε! δέν άφίνετε τόν καιρό σας νά πηγαίνη χαμένος ; Είσατε μίστορης, ξέρετε!

— Μά!...

— Έκείνη ή μικροκαμωμένη Ξανθή κυρία, με τό μεγάλο καπέλλο, πού περπατούσατε μαζί της πρό όλίγου στό δάσος...

— Ό! τήν πήρε τό μάτι σας ;

— Διάβολε! Άφού μάλιστα τή γνωρίζω λιγάκι. Είπε πεταχτούλα... πώς ; Πεταχτούλα ;

— Διάβολε! ώστε συνηθίζει λέτε νά φλερτάρη ;

— Τό ύποθέτω. Άλλά δέν φαίνεται πολύ βιαστική... Έτσι, έγώ πού σάς μιλώ, έχασα τρεις μήνες φλερτάροντας μαζί της...

— Διάβολε!.. Τέτοια ύπομονή έγώ ποτέ δέν θά τήν είχα!.. Μ' όλο πού είνε χαριτωμένη!

— Ναι!.. χαριτωμένη...

— Είνε αισθηματική, έρωτόληπτη... Άλήθεια θά τό πιστέψετε, δέν ξέρω ούτε τ' όνομά της.

— Θα σάς τό πώ τώρα άμέσως, Ά! ναι! αισθηματική! Είμαι βέβαιος ότι αυτό τό προκαταρκτικό φλερτάρισμα σάς άφησε συγκινήσεις άληθινές.

— Ά-λη-σμέ-νη-τες!

— Στοιχηματίζω ότι τής έπιτεθήκατε στό βουβά!

— Στά βουβά, ναι... Ή αισθηματικές άγαπούν τή σιωπή... Εϋθύς έννόησα ότι τής άρεσα ύπερβολικά... Τά μάτια ξέρετε, τά μάτια μιλούν!.. Τότε άρχισαμε νά μιλούμε

γιά τό κυνήγι, γιά κάθε τι πού μιάς έρχόταν στό νού. Έξαφνα αισθάνθηκα ότι ήθε ή στιγμή νά έξομολογηθώ τόν έρωτά μου... Τήν κτύπαξα στά μάτια και τής είπα : <Κυρία, σάς άγαπώ>!

— Άπλούστατα. Και αυτή τι σάς άπήνησε ;

— Κοκκίνισε και μου είπε : 'Ό! φίλε μου!.. Και έξακολουθήσαμε τό δρόμο μας χωρίς ν' άνοίξουμε τό στόμα. Τό σπουδαιότερο έλεχθη. Προφανώς, θά τήν κάνω δική μου όποτε θελήσω.

— Τόσο τό καλύτερο! Δέν φαντάζεσθε από πού βάρος με άπαλλάσσετε!

— Σας άπαλλάσσω από βάρος ;

— Άβάσταχτο!.. Ένα βάρος πού μου πληγώνει τήν καρδιά. Ούφ! νά πού ξελάφρωσα!

— Ξαλαφρώσατε ;.. Δέν έννοώ...

— Θα σάς εξηγήσω... Έκείνη ή τρελή μελαχροινή κυρία πού βρισκόταν χθές στό τραπέζι και πού τή χωρίζαν από σάς τέσσαρες όμοιρά-περι.

— Μιά κυρία μελαχροινή ;...

— Ναι, πού φορούσε ένα παρδαλό φουστάνι...

— Μπά! Τό φουστάνι τής γυναίκας μου...

— Αιδή ή μελαχροινή κυρία είνε λοιπόν ή γυναίκα σας, αϊ ;

— Άκριβώς.

— Τότε λαμπρά!.. Είνε κομμάτι πρώτης, φίλε μου, ή γυναίκα σας! Σας ζητώ συγγνώμη πού σάς μιλώ τόσο έλεύθερα... Μιλώ έτσι γιατί τή φίλησα στό σβέρκο πρό όλίγου!..

— Είσατε τρελλός ;...

— Τρελλός από χαρά. Ξέρετε, σάς συχαίρω, εί ε πού γαμπατίνε μια γυναίκα χαριτωμένη. Και όχι καμια ύποκριτρια. Μόλις κοκκίνισε έλαφρά, μουμυρίζοντας : 'Ό! φίλε μου!.. > Άσφαλώς θά γείνη δική μου όποτε θελήσω.

— Ά! μά, κύριε, τί πρόστυχα άστεία είνε αυτά πού λέτε ;

— Δέν είνε ούτε άστεία, ούτε πρόστυχα. Μόνο πού, επειδή και έγώ σάς συμπάθησα, δέν μου φανόταν σωστό νά φιλήσω τή γυναίκα σας στό σβέρκο, χωρίς καν νά έχω συστηθί μαζί σας... Ναι, αυτό με πείραζε κ' έλεγα με τό νού μου : 'Πράγματι, φέρομαι σάν προστυχάνθρωπος. Δέν πλανεύει κατ'επίσημο τήν γυναίκα του γείτονα πού χωρίς πρώτη νά γνωρισθί μ' εκείνον και έτσι ν' άποκτήση κάπως τήν άδεια... >

— Κύριε!... κύριε!...

— Μήν έξάπτεσθε τόσο... Δέν υπάρχει λόγος! Διόρθωσα τό λάθος μου, κύριε, τό διόρθωσα μπορείτε νά μου σφίξετε τό χέρι... Κι' άκούστε και κάτι άλλο. Ή Ξανθή κυρία πού θά τήν κάμετε δική σας όποτε θέλετε—άκούτε ;— είνε γυναίκα μου, άγαπητή μου κύριε, ή νόμιμος σύζυγός μου!.. Αϊ ; πώς τό βρίσκετε αυτό!.. Είμαστε έξωφλημένοι, έ ; Σεις τή δική μου, έγώ τή δική σας. Ή συνειδήσις μου είνε τελείως άναπαυμένη τώρα! Προσοχή όμως! Μή θυμώνετε... Νά, νά οι φασιανοί!.. Νά τους, έχονται οι φασιανοί! Πυροβολήσατε γρήγορα! Μπάμ! Μπούμ!

Henry Kistemackcers

ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Όταν πεθαινή ή ναύτης στό γιολό, εκεί πού άρμενίζει τό καράβι, άπ' τό νησί του πέρα τό καλό, ένα κερι κανείς δέν τού ανάβει, σάν χριστιανό, παπās δέν τόν διαβάζει, κανείς γλυκά, κανείς δέν τόν κτυπάει.

Τό άηρηχο κορμί του με καϊμή σ' ένα σακκούλι ράβουσε οι άλλοι, κ' από του δόλιου μόνο τό λαϊμ' σφιχτά μια πέτρα δένουσε μεγάλη κ' ή θάλασσα σέ λίγο τό σκεπάζει... Κανείς γλυκά, κανείς δέν τόν κτυπάει!

ANTONIOS SPHAIROTOPOULOS